15 MEI 1929 | No. 10 | 34e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Hij die traag is, zal niet waardig gerekend worden in zijne roeping te staan, noch hij die zijnen plicht niet leert en zichzelven niet achtingswaardig maakt." Leer en Verbonden, Afd. 107:100.

HONDERD JAREN PRIESTERSCHAP.

Heden — 15 Mei 1929 — is het honderd jaar geleden dat Johannes de Dooper uit een hoogere wereld nederkwam en het Heilig Aäronisch Priesterschap tot de aarde terugbracht. Dit geschiedde te Harmony, dicht bij den oever van de Susquehanna Rivier, in den Noord-Amerikaanschen staat Pennsylvanië.

De gebeurtenis. — Eenvoudige woorden. In de *Geschiedenis der Kerk* schrijft de Profeet Joseph Smith omtrent deze uiterst gewichtige gebeurtenis het volgende:

„Wij gingen met het werk der vertaling (van het Boek van Mormon) voort, toen wij in de daaropvolgende maand, Mei 1829, op zekeren dag het bosch ingingen om te bidden, en den Heere te vragen aangaande den doop voor de vergeving van zonden, waarvan wij in de vertaling der platen melding vonden gemaakt. Terwij wij aldus bezig waren met bidden en het aanroepen van den Heere, daalde een boodschapper des hemels in een wolk van licht neder, en nadat hij zijn handen op ons gelegd had, verordineerde hij ons, zeggende:

'Aan u mijn mededienstknechten, in den naam van den Messias, draag ik het Priesterschap van Aäron op, dat de sleutelen houdt van de bediening van engelen, en van het evangelie van bekeering, en van den doop door onderdompeling voor de vergiffenis van zonden; en dit zal nimmer wederom van de aarde weggenomen worden, totdat de zonen van Levi wederom een offerande aan den Heere in gerechtigheid offeren.' (Leer en Verbonden, afd. 13).

Hij zeide, dat dit Aäronische Priesterschap niet de macht had om de handen op te leggen voor de gave des Heiligen Geestes, maar dat dit later op ons bevestigd zou worden; en hij gebood ons te gaan en gedoopt te worden, en gaf ons aanwijzingen, dat ik Oliver Cowdery moest doopen, en dat hij mij daarna doopen moest.

Dienovereenkomstig gingen wij en werden wij gedoopt. Ik doopte hem eerst, en daarna doopte hij mij — waarna ik mijne handen op zijn hoofd legde en hem tot het Aäronische Priesterschap verordineerde, en daarna legde hij zijne handen op mij en verordineerde mij tot hetzelfde Priesterschap — want aldus was ons geboden.

De boodschapper, die ons bij deze gelegenheid bezocht, en dit Priesterschap op ons bevestigde, zeide dat zijn naam Johannes was, dezelfde, die in het Nieuwe Testament Johannes de Dooper genoemd wordt; en dat hij handelde onder de leiding van Petrus, Jacobus en Johannes, die de sleutelen hielden van het Melchizedeksche Priesterschap, welk Priesterschap, zeide hij, te rechter tijd op ons bevestigd zou worden; en dat ik de eerste Ouderling der Kerk genoemd zou worden, en hij — Oliver Cowdery — de tweede. Het was op den vijftienden dag van Mei, 1829, dat wij onder de handen van dezen boodschapper werden verordineerd, en gedoopt werden."

Zoo luidt woordelijk, sober en zonder omhaal het verslag van den sterfelijken hoofdpersoon in dit herstellingstooneel — de profeet Joseph Smith. Het is inderdaad een zeer eenvoudig rapport, doch naarmate de dragers van dit Priesterschap de machten en de waarde dezer gave hebben geopenbaard gezien, zijn in de oogen van duizenden en tienduizenden deze eenvoudige woorden van den Profeet gegroeid tot een enorme beteekenis — zij bedoelen dat deze Kerk bevoegdheid ontving van een bron, hooger dan een menschenbrein. Haar volmacht is gekomen van het Hoofd — Jezus de Christus — door instrumentaliteit Zijner verordineerde afgezanten.

Geschiedenis en enkele feiten. — „Er zijn in de Kerk twee Priesterschappen, namelijk het Melchizedeksche en het Aäronische, dat het Levietische Priesterschap insluit." (Leer en Verb., afd. 107 : 1). Ofschoon er in het Priesterschap dus slechts twee hoofdafdeelingen zijn — ook wel het Hoogere en het Lagere Priesterschap genoemd — bestaan er in het Priesterschap meerdere *ambten* of *roepingen*. De ambten zijn geen *deelen* van het Priesterschap, zooals soms ten onrechte wordt gezegd. Het woord ambt wijst op den dienst of de plicht die vervuld moet worden, op een bepaalde werklijn die moet worden gevolgd. Voorbeelden van ambten in de twee afdeelingen van het Priesterschap zijn die van Diaken, Leeraar, Priester, Bisschop, Ouderling, Zeventiger, Hoogepriester, Apostel, enzoovoorts.

Van Adam tot Noach, van Noach tot Melchizedek en Abraham,

en zoo verder tot de dagen van Mozes, hooren wij slechts van één Priesterschap. — 'Het Heilig Priesterschap naar de orde van den Zoon van God', of het Melchizedeksche Priesterschap. Doch er kwam een verandering in de dagen van Mozes. (Zie Hebr. 3 : 7-12, 18, 19; 4 : 1, 11).

De kinderen Israëls, naar het schijnt, waren niet in staat om de wet van het Evangelie te leven. Zij waren hard van harte, opstandig, en neigden zich tot de afgoderij en het bijgeloof der Egyptenaren. De Heere zag dan ook in Zijn wijsheid dat zij zich niet aan de beginselen van het Evangelie konden houden, evenmin konden zij ernaar geoordeeld worden. Daarom gaf Hij hun, in stede van het Evangelie van geloof, bekeering, doop, oplegging der handen, enz., de wet der Vleeschelijke Geboden, hetgeen is de wet van slacht- en brandoffers voor de zonde, e. d. Vervolgens verordineerde en stelde Hij een Priesterschap in, dat voor die omstandigheden geschikt was. 'Want het priesterschap veranderd zijnde, zoo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.' (Hebr. 7 : 12).

Aäron, (die een broeder van Mozes was, en ook een Leviet) met zijn vier zonen, werden het eerst gekozen om dit Lagere Priesterschap te dragen en in het Priesterambt te bedienen. Maar deze bevoegdheid was slechts een deel van de machten van het Hoogere Priesterschap, om welke reden het het *Lagere* Priesterschap genoemd wordt. Het was eigenlijk een nieuwe orde, iets dat aangehecht of toegevoegd was bij het Melchizedeksche Priesterschap, en daarom noemt men het een *bijvoegsel* tot het Hoogere Priesterschap." (Joseph B. Keeler in het handboek *The Lesser Priesthood*, blz. 4 en 5. Zie Leer en Verb., afd. 84 : 24, 25; 107 : 5, 14. Lees ook Ex. 28 : 1, 2; en 29 : 4—9, 44.)

Wat is Priesterschap? Van belang is de vraag: Wat is Priesterschap? President Joseph F. Smith zeide omtrent het begrip Priesterschap o.m. het volgende:

„Het is niets meer of minder dan de macht Gods, aan den mensch overgedragen, waardoor de mensch op aarde kan handelen ten gunste van de zaligheid der stervelingen, in den naam van den Vader en den Zoon en den Heiligen Geest, en wettig handelen terwijl hij zich die bevoegdheid niet aanmatigt, noch die leent van generaties die dood en vergaan zijn, maar bevoegdheid die gegeven is in dezen tijd waarin wij leven, door bedienende engelen en geesten van omhoog, rechtstreeks vanuit de tegenwoordigheid des Almachtigen Gods, welke (engelen) in onzen tijd tot de aarde zijn gekomen en aan de kinderen der menschen het Priesterschap hebben teruggegeven, waardoor deze mogen doopen voor de vergeving van zonden en de handen opleggen voor het ontvangen van den Heiligen Geest, en waardoor zij zonde kunnen vergeven, door goedkeuring en zegen van den Almachtige." (*Gospel Doctrine*, blz. 173). Dat President Smith hier spreekt van meerdere wezens die

het Priesterschap terugbrachten, wordt verklaard door het feit dat hij ook doelt op de herstelling van het Hoogere Priesterschap, hetgeen geschiedde in de maand Juni van het jaar 1829, door bediening van de Apostelen Petrus, Jacobus en Johannes.

Priesterschap is dus, ten eerste, goddelijke bevoegdheid waardoor personen kunnen spreken en handelen in den naam des Heeren, onder de wet van het Evangelie, en ten voordeele van hun medemensch; en zulk optreden, indien gedaan binnen de grenzen van iemand's bevoegdheid, en in den geest van liefde, wordt door God erkend alsof Hij het Zelf had gedaan.

Behalve *bevoegdheid*, echter, ontvangt een persoon die met het Priesterschap en een ambt in het Priesterschap wordt gezegend, ook *macht*. In andere woorden, met het ontvangen van het Priesterschap krijgt de betrokkene tevens den sleutel tot specialen goddelijken steun en bijstand om zich in zijn roeping ten volle te kunnen ontplooien. De Heere is dan bereid — natuurlijk op voorwaarde van te betoonen ijver — om den bewusten persoon het verstand te verlichten, hem te sterken naar lichaam en geest, en hem alle vermogens te schenken die noodig zijn om ten volle de hem opgedragen taak te vervullen. Door die macht ziet de mensch de hem gegeven taak duidelijk omlijnd, in de glorie van een onbaatzuchtige roeping. Hij wordt dan bezield met een zuiver begrijpen van hetgeen de Hemelvorst van hem verlangt, van het voorrecht om iets te mogen doen, met liefde voor den Heere, Zijn Waarheid en Zijn kinderen.

Met het Priesterschap komt ook een vollediger begrijpen van God's doel. Men ontvangt een kennis van den georganiseerden weg die leidt tot dat doel, en de kracht en de wijsheid om dien weg te bewandelen. Volgens hetgeen reeds geopenbaard is, bestaat 's Heeren oogmerk in de onsterfelijkheid, de geestelijke groei en het blijvend geluk van Zijn kinderen. Dit aardsche leven, met zijn kansen en ervaringen, en de Kerk van God, met haar stelsel van wetten, beginselen, praktijken, vormen en verordeningen, bieden de school waarin men zich kan bekwamen en veredelen tot een hoogte die men „volmaaktheid" noemt.

Maar de weg naar die volmaaktheid is nog lang. Er zijn nog kiemen om te ontwikkelen; er zijn kromme dingen die moeten recht gemaakt; er moet nog veel, dat zwak is, worden gesterkt; er is nog veel, dat onvolkomen is, hetwelk volkomenheid moet aandoen. Deze zegeningen — als een onmisbare, goddelijke kracht tot zaligheid — komen alleen door en met het Priesterschap; terwijl de vrouw wordt verrijkt met de voordeelen van het Priesterschap van den man. Een Evangelie zonder Priesterschap zou dood zijn; het zou niet kunnen wezen een „kracht Gods tot zaligheid".

Het Priesterschap brengt dus drie groote gaven: bevoegdheid, macht, en het voorrecht om stelselmatig in de Kerk dienstbaar te zijn. Daarnaast is de belofte gegeven dat de betrokkenen te rechter

tijd de bediening van engelen en de tegenwoordigheid van den Vader en den Zoon zullen genieten. (Leer en Verb., afd, 13 en 107).

Priesterschap en Evangelie-verordeningen. In het voorgaande is reeds gezegd dat het Priesterschap met zich mededraagt de bevoegdheid en ook werkelijk de *macht* om verordeningen en vormen te bedienen, welke voor den sterfelijken mensch noodig zijn om dien gezegenden toestand van volmaaktheid te bereiken dien men vaak „zaligheid" noemt.

Het Priesterschap is dus onontbeerlijk waar bijvoorbeeld een persoon een verbond met God sluit bij den doop. De doopeling neemt bij de wedergeboorte Christus aan als zijn Meester en Voorbeeld; hij maakt een overeenkomst om dien Meester naar zijn beste vermogen te dienen en te volgen. De doopverordening is dan een teeken van dat heilig verbond, maar laat ons niet vergeten dat het verbondsteeken in dit geval even noodzakelijk is als het verbond zelf, en de overeenkomst kan niet gemaakt worden zonder dat het Priesterschap handelend optreedt, den doopeling doopt en hem daarna de handen oplegt voor de gave des Heiligen Geestes. Men zou nu kunnen vragen waarom slechts een doop door onderdompeling goed is als verbondsteeken en niet een doop door besprenkeling of begieting. Wij willen antwoorden dat volgens het geopenbaarde Woord alleen een doop door onderdompeling van Godswege is erkend en verordineerd, en dat er geen schriftuurlijke rechtvaardiging is voor de bewering dat een wedergeboorte door besprenkeling of begieting ook wel van kracht zal zijn. Wanneer men nu tot de overtuiging is gekomen dat onderdompeling de eenigste doopwijze is die de Heer wil erkennen en goedkeuren, dan zou men natuurlijk in laatste instantie nog de vraag kunnen stellen: maar *waarom* heeft God dan slechts ééne wijze van doopen die Hij erkennen wil? Ongetwijfeld gelden hier de woorden van den profeet Nephi: „Alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, die alle dingen weet". Laat ons in dezen toonen, dat ons geloof in Hem ook werkelijk beteekent *vertrouwen* in Zijn wijsheid.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen beweert echter niet alleen de juiste *wijze* te kennen waarop de verschillende vormen en verordeningen van het Evangelie moeten worden bediend, maar zij verkondigt ook met nadruk de eene en eenigste Kerk op aarde te zijn die de *bevoegdheid* en het *recht* bezit om zulke vormen en verordeningen te bedienen. Zij is trotsch op haar duizenden jonge en oudere mannen die optreden als dragers van het Lagere en Hoogere Priesterschap, die een roeping hebben aanvaard om dienstbaar te zijn, en die, waar zulks noodig is, als God's vertegenwoordigers kunnen handelen om hemelsche zegeningen op Zijn kinderen te bevestigen. Welk ambtenaar in het Priesterschap heeft in zijn werk nimmer de voldoening-schenkende zekerheid gevoeld dat hetgeen hij verrichtte geschiedde met

goddelijke erkenning, en met als eenigste oogmerk het zegenen en voorthelpen van God's eigen schepselen?

Op dezen gedenkdag nu, wenschen wij der Kerk geluk met hetgeen het heilig Priesterschap haar reeds aan geestelijke voordeelen heeft geschonken. Wij moedigen alle leden van het Priesterschap aan om hun plichten te doen, ijverig te zijn en den geest van hun roeping te behouden. Opdat wij allen medehelpen tot den groei van dit wonderlijk en wonderbaarlijk Werk.

H. S.

OVER LIJDEN EN STERVEN.*)

Door Ouderling Orson F. Whitney, van den Raad der Twaalf Apostelen.

Een lijkrede is niet voor het welzijn van den overledene; zij dient veeleer voor het heil van degenen die achterblijven. De dooden, zooals wij ze noemen — ofschoon zij net zoo min dood zijn als wij, en evengoed leven als ooit — zijn buiten ons bereik, zooals zij buiten het gezicht zijn. Bij hetgeen zij gedaan hebben kunnen wij niets toevoegen, noch kunnen wij er iets afnemen. Zij hebben hun geschiedenis geschreven en verkeeren onder de hoede van een hoogere Macht. Maar wij kunnen iets doen om de treurenden te troosten, en door vriendelijke daden het menschelijk lijden verzachten. Onze Vader in den hemel verwacht dit van ons, en het is onder ons een zeer mooi gebruik om op een gelegenheid als deze bijeen te komen, teneinde onzen bedroefden vrienden te toonen dat onze harten met de hunne meekloppen.

Op de gezichten van hen die om mij heen staan lees ik geschiedenissen van beproeving en lijden; er is hier vandaag bijna niemand of hij heeft de een of andere bekommernis doorgemaakt. Wij weten wat het is om vader of moeder, broeder of zuster, man of vrouw of kinderen te verliezen; en door deze droeve ervaringen worden onze harten nader tot elkaar gebracht. Wij worden in wederzijdsche sympathie en genegenheid samengeklonken. Welk een zegen is het dat al onze tranen en al onze teederheid niet alleen voor onszelf zijn. De edelmoedigen zijn diegenen welke voor het wee van anderen gevoel hebben.

Waarom mannen en vrouwen moeten lijden.

Enkele schoone lessen worden in het Boek Job onderwezen, maar één ding wordt daar niet duidelijk gemaakt — de reden, de hoofdreden waarom mannen en vrouwen moeten lijden. Er schuilt waarlijk meer in dan uit het verhaal van Job blijkt. Den Profeet Joseph Smith restte de taak om dit aan het licht te brengen; om

*) Gedeelten uit een rede, door Ouderling Whitney op de begrafenis van "Jed" Clive gehouden, 7 Juni 1918.

het waarom en daarom van het menschelijk lijden naar voren te brengen; en door dit te openbaren heeft hij ons een sterkte en kracht om te doorstaan gegeven, welke wij tevoren niet bezaten. Want als de menschen weten waarom zij lijden, en beseffen dat het voor een goed en wijs doel is, kunnen zij dit lijden veel beter dragen dan wanneer zij hieromtrent onwetend zijn.

De Profeet lag om des evangelies wille in een kerker. Hij riep God aan, „die den duivel beheerscht en onderwerpt", en God antwoordde hem dat zijn lijden zou zijn voor slechts „een kort oogenblik". „Gij zijt nog niet als Job", zei de Heer, „uwe vrienden twisten niet met u". Job's vrienden, zooals men weet, trachtten hem te overtuigen, dat hij iets verkeerds gedaan moest hebben, anders zouden die beproevingen niet over hem gekomen zijn. Doch Job had geen kwaad gedaan; het was „zonder oorzaak" dat Satan had gezocht hem te vernietigen. God zeide tot Joseph: „Indien gij geroepen zijt door moeilijkheden te gaan; indien gij in gevaren zijt onder valsche broederen; indien gij in gevaren zijt onder roovers; indien gij in gevaren zijt op het land of op de zee; indien de woedende baren tegen u samenspannen; indien hevige winden uwe vijanden worden; indien zelfs de kaken der hel zich wijd voor u zullen openen, weet gij dan, Mijn zoon, dat al deze dingen u ondervinding zullen geven, en voor uw welzijn zullen zijn."

Schadeloosstelling in Onheilen.

Daar is de reden. Het is voor onze ontwikkeling, onze zuivering, onzen groei, onze opvoeding en vooruitgang, dat wij de heftige baren van smart en tegenspoed klieven; en wij zullen des te sterker en beter zijn als wij den vloed zijn overgezwommen en aan gindschen oever staan.

* * *

Zoo is het met al onze moeiten en zorgen; er is een belooning voor. De philosoof Emerson zegt:

Een koorts, een verminking, een wreede teleurstelling, een verlies aan rijkdom, een verlies aan vrienden, schijnt op het moment een onbetaald verlies te zijn, en niet te betalen. Maar de zekere jaren openbaren de diepe genezingskracht die onder alle feiten ligt. De dood van een beminden vriend, een vrouw, broeder, minnaar, hetgeen niets anders dan kwelling scheen, neemt iets later den vorm aan van een gids of gave; want gewoonlijk brengt dit een ommekeer in onzen levenswandel, beëindigt het een periode van kindsheid of jeugd die op een einde wachtte, breekt het een tot gewoonte geworden bezigheid op, of een huishouden, of een levensstijl, en maakt het ruimte voor nieuwe die den groei van het karakter meer ten goede komen. Het veroorlooft of noodzaakt het aanknoopen van nieuwe kennismakingen en het ontvangen van nieuwe invloeden die voor de eerstkomende jaren van het meeste belang blijken en de man of de vrouw die een zonnige tuinbloem zou zijn gebleven, met geen plaats voor haar wortels en teveel zonneschijn voor haar kopje, wordt door het invallen der

muren en de onachtzaamheid van den hovenier tot een reusachtige waringin van het woud, die schaduw en vruchten geeft aan menschen ver om hem heen.

Hoe waar! Naar wien zien wij in dagen van smart en ongeluk uit om hulp en vertroosting? Wie zijn die vriendelijke buren welke hier vandaag bijeen zijn? Het zijn mannen en vrouwen die geleden hebben, en uit hun ondervinding in het lijden brengen zij voort de rijkdommen van hun sympathie en medeleven als een zegen voor hen die daar nu behoefte aan hebben. Zouden zij dit kunnen doen wanneer zij niet zelf geleden hadden?

Als de lucht betrekt en het onweer dreigt, waar gaan wij dan om beschutting? Naar een saliestruik of een wilg? Neen, liever naar een breeden eik, die der eeuwen stormen heeft weerstaan en is sterker geworden door de heftige winden die zijn takken hebben gezwiept en zijn wortels dieper en dieper in de aarde doen dringen. Als wij raad en troost wenschen, gaan wij niet tot kinderen, ook niet naar hen die niets anders kennen dan pleizier en zelfvoldoening. Wij gaan tot mannen en vrouwen die denken en medevoelen, mannen en vrouwen die zelf geleden hebben en ons den troost kunnen geven dien wij noodig hebben. Is dit niet God's bedoeling als Hij Zijn kinderen doet lijden? Hij wil dat zij Hem meer gelijk worden. God heeft veel meer geleden dan de mensch ooit heeft gedaan of zal doen, en Hij is daarom de groote bron van medeleven en vertroosting. „Deze, die bekleed zijn met de lange witte kleederen, wie zijn zij?" vroeg iemand in het machtige visioen van den Apostel Johannes. Het antwoord was: „Deze zijn het, die uit de groote verdrukking komen; en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen, en hebben hunne lange kleederen wit gemaakt in het bloed des Lams."

Er ligt altijd een zegen in smart en vernedering. Zij die aan zulke dingen ontkomen, zijn niet de gelukkigen. „Dien God liefheeft kastijdt Hij". Als Hij een groot man wil maken neemt Hij een spruit van nederige afkomst, of een jongen uit de binnenlanden, zooals Lincoln of Joseph Smith, en voedt hem door tegenspoed en ontbering op om de groote en geslaagde leider van een volk te zijn. Bloemen geven den meesten geur af wanneer ze vertreden worden. Mannen en vrouwen moeten net zooveel lijden als noodig is om het beste dat in hen is tevoorschijn te doen komen. De naties die voor hun bestaan hebben moeten strijden zijn of zijn geweest de machtigste naties in de geschiedenis.

* * *

Het aardsche leven is een school.

Deze aarde werd gemaakt voor God's kinderen, zijn zonen en dochteren in den geest, welke lichamen opnemen en ondervindingen van vreugde en verdriet doorgaan, voor hun ontwikkeling en

onderricht, en om door de wederwaardigheden des tijds te toonen dat zij Gode trouw willen blijven en alles doen wat Hij van hen verlangt. Wijlen Eliza R. Snow geeft deze schoone voorstelling van de doeleinden van het sterfelijk leven:

O, mijn Vader, die daar boven
Woont in heerlijkheid en licht,
Wanneer, ach! herwin 'k Uw bijzijn
En zie 'k weer Uw aangezicht?
Woonde in Uwe heil'ge woning
Eenmaal niet mijn geest? Werd hij
In zijn eerste, vroegste kindsheid
Niet gekoesterd aan Uw zij?

Met een wijs en heerlijk oogmerk
Zondt Gij mij naar d'aarde heen
En onthieldt mij de herinn'ring
Aan mijn toestand in 't verleên;
Maar toch: „Gij zijt hier een vreemd'ling"
Lispt' een fluist'ring soms zoo teêr;
En ik voelde mijne herkomst
Uit een meer verheven sfeer.

'k Had geleerd te zeggen "Vader",
Door Uw Geest, die werkt alom,
Maar voordat der kennis sleutel
Werd gebracht, wist 'k niet waarom.
Zijn daar boven enkel vaders?
Neen, dit schokt de rede zwaar,
Want de rede en d' eeuw'ge waarheid
Zeggen: 'k heb een moeder daar.

Mag ik, als mijn proeftijd om is,
Als mijn stof tot d' aarde keert,
Vader, Moeder, U ontmoeten
In het rijk waar Gij regeert?
Als ik dan geheel volbracht heb
Al mijn werk, door U geboôn,
Wil dan toestaan dat ik kome
En voor eeuwig met U woon.

Als de School uit is, gaan wij naar Huis.

Dat is het gansche vraagstuk. Als wij de dingen gedaan hebben waarvoor wij hierheen gezonden zijn, wanneer wij alle ervaring hebben verworven, die dit leven aanbiedt, dan is het de beste tijd om te vertrekken. Als de school uit is, waarom dan niet naar huis gaan? Als de zending geëindigd is, waarom dan niet terugkeeren? Dat is hetgeen de dood voor een Heilige der Laatste Dagen beteekent. Het eenigst droeve van het geval is het scheiden van de geliefden die heengaan, of die wij achterlaten. Er is vast niets droevigs in het zich hereenigen met geliefden aan de andere zijde — zij die eerder zijn heengegaan, of zij die wij achterlieten toen wij hier kwamen. Wij moeten scheiden van onze geliefden dat is hetgeen de dood droevig maakt. Maar het is eenvoudig een overgaan naar de geestenwereld, om de wederopstanding af te wachten, wanneer onze lichamen en geesten hereenigd zullen worden — de rechtvaardigen zullen dan de tegenwoordigheid Gods genieten. Zij zullen hier zijn om Hem te begroeten wanneer Hij komt, of anders met Hem zijn wanneer Hij komt om over de aarde te regeeren.

Als wij geduldig en bescheiden kunnen zijn, en door God's hulp Zijn heiligen wil doen, zal alles terecht komen. Beproevingen zuiveren ons, voeden ons op, ontwikkelen ons. De groote reden waarom de mensch op aarde werd geplaatst was opdat hij meer gelijk zijn Vader en God mocht worden. Daarom zijn wij hier, als kinderen op school. Wat geeft het wanneer de school uit is en de tijd komt om naar huis terug te gaan?

("Improvement Era".)

ZONDAGSSCHOOLWERK.

AVONDMAALVERS VOOR JUNI 1929.

Bij 't nemen van de teek'nen
Denken wij aan U, o Heer,
En Uw wond're offerand,
Die ons geeft de vrijheid weer.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JUNI 1929.

(Johannes, Hoofdstuk 15, Verzen 12 en 13).

„Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkerwijs Ik u liefgehad heb. Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden."

DAAR WAS EENS.....

10. *Zielencontact.*

"Hallo, Brother Kooy, hoe kaat it?"
't Was een oude zendingsvriend —
Tegelijkertijd in Holland
In het zendingsveld gediend.

Nog dezelfde ronde jongen,
Ouder wel, dat spreekt, maar toch
Nog datzelfde oprechte wezen
En ook de eigen handdruk nog.

Nog dezelfde zoon van Utah,
Met zijn Hollandsch koddig krom
('t Was alleen een beetje krommer)
Maar wien 't hart in de oogen glom.

In die heldere zielespiegels
Las ik vroeger, las ik thans
Godsvertrouwen, ware vroomheid,
Zuivere, onmiskenbre glans.

Door den Geest des Allerhoogsten
Was in zijne ziel "kekrift"
Een getuigenis der "wurhaid" —
'k Las het daar als heil'ge schrift.

Als hij 't uitte, krom en kreupel,
Hoe gebrekkig ook gezegd,
Ging het hart mijns harten trillen:
't Klonk zoo zuiver, 't klonk zoo echt.

Keurig spreken is verdienst'lijk,
O, ik wou dat wij allemaal
Waardige onderwerpen tooiden
In gepaste, mooie taal.

Doch daar is iets binnen in mij,
Dat niet let op woordenvlucht,
Op de omkleeding der gedachte,
Op den bolster van de vrucht.

Evenmin op de gedachte,
De gedachte-zonder-meer:
Daar is een c o n t a c t v a n z i e l e n,
Dat m' in gloed zet, telkens weer.

Dat m' in gloed zet als vóór jaren,
Toen een Utah-zendeling
Mij van 't lichtherstel getuigde,
Hoe gebroken dat ook ging.

Achter zijn geradbraakt Hollandsch
Werd mijn hart een hart gewaar.
Innig vroom en daad-geloovig:
Ziel aan ziel werd openbaar.

Ziel aan ziel en hart aan harte,
Onder hooger glans en gloed...
De Eeuw'ge raakt het eeuwige in ons...
Wat ter wereld is zóó goed?

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

HET VERBLIJF DER FAMILIE WIDTSOE HIER TE LANDE.

Gisteren — 13 Mei — hebben President en Zuster John A. Widtsoe, vergezeld van hun dochter Eudora en Ouderling Richard L. Evans, Rotterdam weer verlaten en koers gezet naar Leipzig, om daar o.a een groote Duitsche Conferentie bij te wonen en dan verder hun rondreis door de verschillende Europeesche zendingen te vervolgen.

Reeds in ons vorig nummer schreven wij dat ongetwijfeld het bezoek van Apostel en Zuster Widtsoe aan ons land een bron van aanmoediging en leering zou zijn. Deze verwachting is volkomen bewaarheid. Overal waar de Familie Widtsoe en haar begeleider zijn gegaan, hebben zij door hun persoonlijkheid en goeden invloed een zegen achtergelaten. Wij troffen bij hen een buitengewone verstandelijke ontwikkeling, op wonderlijke wijze gepaard met eenvoud en godsvrucht. Ter aanvulling van hetgeen wij alreede hebben vermeld, geven wij in korte woorden een verslag der vergaderingen die President en Zuster Widtsoe hebben bijgewoond en waar zij de bezoekers door hun tegenwoordigheid hebben vereerd.

Op Dinsdag 30 April j.l. heeft Zuster Widtsoe het woord gericht tot een groep van ruim 90 leden der Zustershulpvereeniging te Rotterdam. Met klaarheid liet zij uitkomen dat het zorgen voor de armen en het troosten der bedroefden niet het hoofddoel is waarvoor de Profeet Joseph Smith de Zustershulpvereeniging organiseerde. Dit geschiedde in de eerste plaats om de vrouw de gelegenheid te geven zichzelf te ontplooien en geestelijk te ontwikkelen, opdat zij met recht haar plaats naast den man kan innemen.

Haar dochter, Eudora Widtsoe, sprak in de O. O. V. te Rotterdam op Donderdg 2 Mei enkele woorden van waardeering en aanmoediging tot de Bijenkorfmeisjes.

Op Zondagmorgen 5 Mei, een week na de aankomst zijner echtgenoote, arriveerde Apostel John A. Widtsoe om half zeven uit Londen te Rotterdam. Door President en Zuster John P. Lillywhite en een achttal zendelingen werd hij hartelijk verwelkomd. Reeds enkele uren later verscheen Pres. Widtsoe op de Utrechtsche Conferentie, waar hij in alle drie de vergaderingen de hoorders voor geruimen tijd heeft onderricht.

Den Maandag na deze Conferentie kwamen alle in Nederland arbeidende zendelingen te Rotterdam bijeen. Een heerlijke geest heerschte er; schoone getuigenissen werden afgelegd, gevolgd door woorden van onderricht en aanmoediging van President en Zuster Widtsoe. Ofschoon de vergadering tien uren duurde, was de beschikbare tijd toch te kort. Voor den volgenden dag stond echter een bezoek aan Groningen op het programma, waar men een succesrijke speciale vergadering hield. Zendingspresident John P. Lillywhite trad hier op als tolk.

Op Hemelvaartsdag, 9 Mei, hield men een speciale vergadering te Amsterdam, die eveneens redenen gaf tot ongewone voldoening. Met eenvoudige, krachtige woorden werden ook hier beginselen van het Evangelie verklaard.

Hierna volgde op Vrijdag 10 Mei een O. O. V.-programmaavond te Rotterdam. Leden der O. O. V. uit Rotterdam en Den Haag deden zeldzaam-verdienstelijk werk. Aan het eind gaven de leden der Familie Widtsoe in welgemeende woorden uiting aan hun gevoelens van bewondering en dankbaarheid voor hetgeen men hier ten beste had gegeven.

Op Zondag 12 Mei — Moedersdag — onderrichtte President Widtsoe te Rotterdam een vijftigtal dragers van het Priesterschap, vooral den nadruk leggend op drie groote zegeningen die met het Priesterschap komen, n.l. bevoegdheid, macht en het voorrecht om dienstbaar te zijn. Vervolgens woonden de bezoekers het Moedersdagprogramma bij, hetwelk van uitstekende kwaliteit kon genoemd worden.

In de avondvergadering van dien dag was er geen stoel onbezet. Ruim vierhonderd personen, die het gesprokene aandachtig volgden, werden in de zaal aan de St. Janstraat geteld. Onder hen waren vele bezoekers uit de omliggende gemeenten. Eerst voerde Zuster Widtsoe het woord, en daarna de Apostel. Ouderling H. Schotel trad op als vertaler. De inhoud van het gesprokene hopen wij in ons volgend nummer weer te geven.

Het bezoek der Familie Widtsoe en haar begeleider is dus in alle opzichten tot zegen geweest. Namens de velen die hun dankbaarheid en genegenheid toedragen, hier in dit land, wenschen wij onzen gasten een voorspoedige reis, minstens even succesvol als deze tot nu reeds is geweest, en wij geven hun de verzekering dat hier in de Nederlandsche Zending allen naar een spoedige herhaling van hun bezoek met verlangen uitzien.

Beleid heeft hij, die den Heere dient op zoodanige wijze dat hij den duivel geen aanstoot geeft.

JEZUS DE CHRISTUS.

Hoofdstuk 4.

Het vóórsterfelijk Godschap van Christus.

(Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklas.)

(Slot).

Jehovah is de Engelsche weergave van het Hebreeuwsche *Yahveh* of *Jahveh,* hetgeen beteekent de *Zelf-Bestaande,* of *De Eeuwige.* In de Engelsche (en ook de Hollandsche - Red.) vertaling van het Oude Testament wordt deze naam in het algemeen overgezet als HEERE, in hoofdletters gedrukt. [1]) Het Hebreeuwsche *Ehyeh,* bedoelende *Ik ben,* is in beteekenis en door afleiding verwant met den term *Yahveh* of *Jehovah*; en hierin ligt de beteekenis van dezen naam waaronder de Heer Zich openbaarde aan Mozes toen deze de opdracht ontving om naar Egypte te gaan en de kinderen Israëls uit slavernij te verlossen: „Toen zeide Mozes tot God: Zie, wanneer Ik kom tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: De God uwer vaderen heeft mij tot ulieden gezonden en zij mij zeggen: Hoe is Zijn naam? wat zal ik tot hen zeggen? En God zeide tot Mozes: *Ik zal zijn, die Ik zijn zal!* Ook zeide Hij: Alzoo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: *Ik Zal Zijn,* heeft mij tot ulieden gezonden!" [2]) In het volgende vers verklaart de Heere, dat Hij is „de God van Abraham, de God van Izak, en de God van Jakob". Terwijl Mozes in Egypte was, openbaarde de Heere Zich verder, zeggende: „Ik ben de Heere. En Ik ben aan Abraham, Izak en Jakob verschenen, als God de Almachtige; doch met Mijnen Naam *Jehova* ben Ik hun niet bekend geweest". [3]) Het centrale feit, door dezen naam, *Ik Ben,* of *Jehova,* weergegeven, wijl beide in hoofdzaak dezelfde beteekenis hebben, is die van een bestaan of duur welke geen einde zal nemen, en welke, te oordeelen naar alle menschelijke maatstaven, geen begin zal kunnen gehad hebben; de naam is verwant met andere titels zooals *de Alpha en de Omega.* de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde. [4])

Toen Jezus eens met vraag en critiek door bepaalde Joden werd aangevallen, welke hun afstamming van Abraham beschouwden als een verzekering van goddelijke voorkeur, beantwoordde Hij hun foutieve woorden met de verklaring: „Voorwaar, voorwaar

1) De naam komt aldus voor in Gen. 2 : 5; zie ook Exodus 6 : 2—4; en lees om te vergelijken Gen. 17 : 1; 35 : 11.

2) Exodus 3 : 13, 14; vergelijk met het oog op den eeuwigen duur die in dezen naam wordt uitgedrukt, Jes. 44 : 6; Joh. 8 : 58; Coloss. 1 : 17; Heb. 13 : 8; Openb. 1 : 4; zie ook P. v. G. W., Mozes 1 : 3 en de aldaar gegeven verwijzingen.

3) Exodus 6 : 2 en 3. Aanteekening 1, aan het einde dezer les. In den Hollandschen Bijbel (Statenvertaling) staat op die plaats HEERE, in plaats van J e h o v a. - Red.

4) Openb. 1 : 11, 17; 2 : 8; 22 : 13; vergelijk Jes. 41 : 4; 44 : 6; 48 : 12.

zeg Ik u: Eer Abraham was, ben Ik." [1]) De ware zin van dit gezegde zou duidelijker zijn uitgedrukt wanneer het als volgt gerangschikt was: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Vóór Abraham, was *Ik Ben*"; hetgeen hetzelfde beteekent als wanneer Hij gezegd had — Vóór Abraham, was Ik, Jehova. De lichtgeraakte Joden waren zoo verstoord toen zij Hem een naam hoorden gebruiken die volgens hen, daar zij een verkeerde uitlegging gaven aan een vroegere schriftuurplaats [2]), niet mocht geuit worden, op straffe des doods, dat zij onmiddellijk steenen opnamen met de bedoeling Hem te dooden. De Joden beschouwden *Jehova* als een naam die niet uitgesproken mocht worden; zij stelden ervoor in de plaats den heiligen, doch voor hen den niet-verboden naam, *Adonai*, hetgeen beteekent *de Heere*. Het oorspronkelijke van de termen *Heere* en *God*, zooals die in het Oude Testament voorkomen, was óf *Yahveh* óf *Adonai*; en het goddelijk Wezen, door deze heilige namen aangeduid, was, zooals blijkt uit de aangehaalde schriften, Jezus de Christus. Johannes, evangelist en apostel, vereenzelvigt positief Jezus Christus met Adonai, of de Heere, die door de stem van Jesaja sprak [3]) en met Jehova die sprak door Zacharia. [4])

De naam *Elohim* komt vaak in den Hebreeuwschen tekst van het Oude Testament voor, ofschoon men hem niet in onze Engelsche vertalingen vindt. In vorm is het woord een Hebreeuwsch meervoudig zelfstandig naamwoord [5]); doch het beduidt eerder een meerderen graad van voortreffelijkheid of hevigheid dan een bepaald aantal. Het geeft uitdrukking aan opperste of volkomene verhevenheid en macht. *Elohim*, zooals men het verstaat en gebruikt in de herstelde Kerk van Jezus Christus, is de naam-titel van God de Eeuwige Vader, wiens eerstgeboren Zoon in den geest is *Jehova* — de Eenigstgeborene in het vleesch, Jezus Christus.

Jezus van Nazareth, die betuigde tot de Joden dat Hij was de *Ik Ben* of *Jehova*, die God was vóór Abraham op aarde leefde, was hetzelfde Wezen dat men herhaaldelijk noemt als de God die een verbond maakte met Abraham, Izak en Jakob; de God die Israël vanuit de slavernij in Egypte leidde tot de vrijheid van het beloofde land, de eene en eenigste God die door directe en persoonlijke openbaring bekend was bij de Hebreeuwsche profeten in het algemeen.

Dat Jezus Christus dezelfde was als de Jehova van de Israëlieten, werd door de Nephietische profeten goed verstaan, en de waarheid hunner leeringen werd bevestigd door den verrezen Heer, die zich aan hen openbaarde kort nadat Hij vanuit het midden der apostelen te Jeruzalem ten hemel was gevaren. Hier volgt het ver-

1) Joh. 8 : 58.
2) Lev. 24 : 16. Aanteekening 2, aan het einde dezer les.
3) Jes. 6 : 8—11; en vergelijk Joh. 12 : 40, 41.
4) Zacharia 12 : 10; vergelijk Joh. 19 : 37.
5) Het enkelvoud, "Eloha", komt alleen in dichterlijk gebruik voor.

slag: „En de Heere sprak tot hen, zeggende: Staat op en komt tot Mij, opdat gij uwe handen in Mijne zijde moogt drukken en dat gij ook de teekenen der nagelen in Mijne handen en voeten kunt voelen, opdat gij moogt weten, dat Ik de God Israëls en de God der geheele aarde ben, en voor de zonden der wereld omgebracht ben geworden." [1])

Het schijnt onnoodig om nog uitgebreider aanhalingen te doen, teneinde onze bewering te staven dat Jezus Christus God was, zelfs vóór Hij een lichaam van vleesch op Zich nam. In dien voorsterfelijken staat bestond er een belangrijk onderscheid tusschen den Vader en den Zoon, daar eerstgenoemde reeds de ervaringen van sterfelijk leven was doorgegaan, insluitende dood en wederopstanding, en daarom een Wezen was, in het bezit van een volmaakt, onsterfelijk lichaam van vleesch en beenen, terwijl de Zoon nog onbelichaamd was. Door Zijn dood en latere wederopstanding is Jezus de Christus nu een Wezen dat den Vader in alle hoofdzakelijke kenmerken gelijk is.

Een algemeene beschouwing der schriftuurlijke inlichtingen leidt tot de gevolgtrekking dat God de Eeuwige Vader Zich aan aardsche profeten of openbaarders bij zeer weinig gelegenheden geopenbaard heeft, en dan voornamelijk om de goddelijke bevoegdheid van Zijn Zoon, Jezus Christus, te bevestigen. Zooals reeds eerder is aangetoond, was de Zoon de daadwerkelijke uitvoerder in het scheppingswerk; in het scheppingsgebeuren verschijnt de Vader meestentijds als leider of raadgever. Aan Adam, Enoch, Noach, Abraham en Mozes openbaarde de Vader Zich, getuigende van het Godschap van den Christus, en van het feit dat de Zoon de verkoren Zaligmaker der menschheid was. [2]) Ter gelegenheid van den doop van Jezus werd des Vaders stem vernomen, zeggende: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!" [3]); en bij de verheerlijking werd door den Vader een dergelijke getuigenis gegeven. [4]) Bij een nog latere gelegenheid, terwijl Jezus in zielesmart aan het bidden was, Zich overgevend opdat de doeleinden van den Vader mochten vervulling zien en des Vaders naam verheerlijkt worden, „Er kwam dan eene stem uit den hemel, zeggende: En Ik heb Hem verheerlijkt, en Ik zal Hem wederom verheerlijken." [5]) De opgestane en verheerlijkte Christus werd door den Vader tot de Nephieten op het westelijk halfrond in de volgende woorden aangekondigd: „Ziet mijn geliefden Zoon in

1) B. v. M., 3 Nephi 11 : 13, 14; ook 1 Nephi 17 : 40, en merk uit vers 30 op dat hier van den Verlosser wordt gesproken als de God die Israël bevrijdde. Zie verder Mosiah 7 : 19. Hoofdstuk 39 in dit boek.

2) P. v. G. W., Mozes 1 : 6, 31—33; 2 : 1; 4 : 2, 3; 6 : 57; vergelijk 7 : 35, 39, 47, 53—59; 8 : 16; 19, 23, 24; Abraham 3 : 22—28. Zie hoofdstuk 5 in dit boek.

3) Matth. 3 : 17; ook Markus 1 : 11; Lukas 3 : 22.

4) Matth. 17 : 5; Lukas 9 : 35.

5) Joh. 12 : 28.

denwelken Ik een welbehagen heb, in denwelken Ik Mijn naam verheerlijkt heb, hoort Hem!" [1]) Vanaf den tijd van laatstgenoemde gebeurtenis werd de stem van den Vader niet meer onder de menschen gehoord, voor zoover de schriften verklaren, tot aan de lente van 1820, toen zoowel de Vader als de Zoon aan den profeet Joseph Smith verschenen, terwijl de Vader zeide: „Deze is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem!" [2]) Dit zijn de gevallen, voor zoover die opgeteekend zijn, waarin de Eeuwige Vader door persoonlijke uiting of andere openbaring gemanifesteerd werd aan den mensch, afzonderlijk van den Zoon. God de Schepper, de Jehova van Israël, de Zaligmaker en Verlosser van alle natiën, geslachten en talen, zijn dezelfde, en Hij is Jezus de Christus.

Aanteekening 1. — Jezus Christus, de God van Israël. — „Dat Jezus Christus hetzelfde Wezen was dat Abraham vanuit zijn geboorteland riep, dat Israël met machtige wonderen en teekenen uit Egypte leidde, dat hun Zijn wet bekend maakte temidden van het geraas van Sinaï, dat hen van hun vijanden bevrijdde, dat hen kastijdde voor hun ongehoorzaamheid, dat hun profeten inspireerde, en wiens heerlijkheid Salomo's tempel vulde, blijkt uit alle geïnspireerde geschriften, en in geen enkel geschrift meer dan in den Bijbel.

„Zijn weeklagen over Jeruzalem bewijst dat, in Zijn menschzijn, Hij Zijn vroegere verheven positie niet vergeten had: 'Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en steenigt, die tot u gezonden zijn! Hoe menigmaal heb Ik uwe kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs eene hen hare kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild?" (Matth. 23 : 37). Het was deze Schepper der wereld, deze machtige Regeerder, deze Beheerscher van het lot der menschheid, Die, in Zijn laatste oogenblikken, in zielesmart uitriep: 'Mijn God, Mijn God!' waarom hebt Gij Mij verlaten?' " (Markus 15 : 34). — Uit Compendium of the Doctrines of the Gospel, door Franklin D. Richards en James A. Little.

Aanteekening 2. — „Jehova", een naam dien de Joden niet uitspraken. — Lang vóór Christus' tijd hadden bepaalde scholen onder de Joden — die steeds letten op het waarnemen van de letter van de wet, ofschoon niet zonder den geest daarvan uit het oog te verliezen — onderwezen dat het louter uitspreken van den naam van God lastering en dat de overtreding om zulks te doen een doodzonde was. Dit overdreven begrip ontstond uit de erkende doch ongeïnspireerde uitlegging van Leviticus 24 : 16, „En wie den naam des Heeren gelasterd zal hebben, zal zekerlijk gedood worden; de gansche vergadering zal hem zekerlijk steenigen; alzoo zal de vreemdeling zijn, gelijk de inboorling, als hij den naam zal gelasterd hebben, hij zal gedood worden." Wij nemen het volgende over uit Smith's Comprehensive Dictionary of the Bible, onder „Jehova": „De ware uitspraak van dezen naam, waaronder God den Hebreën bekend was, is geheel verloren geraakt, daar de Joden zelf angstvallig het noemen ervan vermeden, en in plaats daarvan een der andere woorden stelden, met welks juiste klinkerteekens het geschreven kan worden (Adonai, Heere, of Elohim, God) *** Volgens het Joodsche gebruik werd de naam slechts éénmaal 's jaars door den hoogepriester op den verzoendag gebezigd, wanneer hij het Heilige der Heiligen binnenging; maar op dit punt bestaat er eenige twijfel."

(Uit "Jesus the Christ", door J. E. Talmage.)

1) B. v. M., 3 Nephi 11 : 7.
2) P. v. G. W., Joseph Smith II : 17.

DE GRONINGSCHE CONFERENTIE.

De jongste halfjaarlijksche conferentie van het Groningsche district is op Zaterdag 13 en Zondag 14 April j.l. te Groningen gehouden.

Op 13 April vereenigden zich in den namiddag een twaalftal zendelingen in een vergadering; men bouwde elkaar op door zingen en getuigenis geven, en ontving waardevol onderricht van Zendingspresident John P. Lillywhite.

Om zeven uur des avonds kwamen dragers van het Priesterschap, Ambtenaren, Ambtenaressen en Leden der Zustershulpvereeniging bijeen. Na het zingen van „Besteedt uw Tijd steeds nuttig" zond Broeder J. Drenth het openingsgebed op. Met „Strijdt voor het Recht" werd vervolgd. Het meerendeel der 25 aanwezige locale ambtenaren en amtenaressen legde in deze vergadering getuigenis van de echtheid van het Evangelie af. Bovendien voerden de Ouderlingen Ralph M. Davey, Overziener der Zondagsscholen en O. O. V. in de Nederlandsche Zending; John Hoekstra; Sier Vuijk, Groningsch districtspresident, en Zendingspresident John P. Lillywhite het woord.

Met „Als er Liefde heerscht" besloot men. Ouderling O. van Orden eindigde door dankzegging.

De vergadering van Zondagmorgen 14 April (die evenals de twee volgende in de commissiezaal van het Gebouw „Harmonie" werd gehouden) begon met het zingen van „De schoone Toekomst". Br. W. van Komen ging voor in gebed. Met „Hoort naar des Profeten stem" ging men verder.

Na een kort inleidingswoord van districtspresident Sier Vuijk werden woorden van leering en aanmoediging gesproken door Ouderling O. van Orden; Ouderling J. H. McLaren, president van het district Utrecht en Overijsel; Broeder P. van Komen; Ouderling G. E. Hill; Zendingspresident John P. Lillywhite en Ouderling L. W. M. Dalebout, president van het Amsterdamsche district.

Het Groningsch zangkoor, onder leiding van Ouderling K. R. Judd, en met Zr. Jantje van Komen als organiste, zong bij wijze van onderbreking „Rock of Ages" (Rots der Eeuwen), en aan het eind dezer vergadering „O mijn Vader". Het in dit gezang voorkomende duet werd gezongen door Zr. H. van Komen en Br. J. van Komen.

Broeder T. Drenth eindigde door dankzegging. In deze vergadering waren 103 personen aanwezig, bezoekers inbegrepen.

Bij den aanvang van de middagbijeenkomst zong de vergadering „Ik weet dat mijn Verlosser leeft." Br. D. G. Anjewierden Sr. ging voor in gebed, waarna men met „Komt, Heil'gen komt!" vervolgde.

Na het bedienen van het Heilig Avondmaal stelde de districts-

president de namen der autoriteiten van Kerk en Zending voor, welke personen eenparig door de leden werden gesteund.

In deze bijeenkomst voerden het woord: Ouderling M. E. Carr; Ouderling R. M. Davey, Overziener der Z. S. en O. O. V. in de Nederlandsche Zending; Ouderling G. J. van Alfen; Ouderling W. H. Glissmeijer (uit Duitschland) en Zendingspresident John P. Lillywhite.

Ter afwisseling deed het Groningsche zangkoor „Het Zaaien" hooren. De vergadering zong als slotlied „Wees oprecht in uwen Wandel", waarop allen den Heere voor Zijn genoten leiding dankten, bij monde van Ouderling John Westra.

De avondvergadering werd ingezet met „Wij danken U, Heer, voor Profeten". Broeder K. Woltjer opende met een bede. Men vervolgde met het zingen van „Israël, Israël!"

Na enkele inleidende woorden van districtspresident Sier Vuijk trad Ouderling John Hoekstra op als eerste spreker. Deze liet duidelijk uitkomen dat Christus' bloed ons van alle zonden zal reinigen, mits wij leeren al Zijne geboden te bewaren. Spr. haalt dan vele voorbeelden uit de Schrift aan van menschen die door hun oprechtheid de waarheid van Jezus' boodschap en goddelijke zending konden zien. Wij moeten zorgen bereid te zijn wanneer Christus voor de tweede maal komt. Spr. besluit met enkele goede vruchten van het „Mormonisme" te noemen.

Ouderling Sier Vuijk, president van het Groningsche district, was de volgende spreker. Deze betoogde dat het „Mormonisme" niet nieuw is, doch het zuivere Evangelie, na lange jaren van afval en verdraaiing weer in goeden vorm tot de aarde teruggebracht. Spr. erkende dat Luther en andere godsdienst-hervormers een groot werk hadden gedaan, maar toch hadden deze mannen geen bevoegdheid om Gods Kerk te stichten. In deze laatste dagen, echter, heeft de Heer het oude, voor zoover dat betrekking heeft op de zaligheid, weeromgegeven, door hemelsche openbaring. Spr. besloot met te getuigen dat het Evangelie de kracht met zich draagt om betere menschen te vormen.

President John P. Lillywhite der Nederlandsche Zending, als laatste spreker dezer conferentie, ving aan met erop te wijzen dat de menschelijke evangeliën ons geen bevredigende oplossing bieden voor enkele zeer belangrijke levensvragen; het Evangelie van Jezus Christus, daarentegen, doet zulks wel.

Wat de vraag „wie is de mensch" betreft, leert het Evangelie ons dat de menschen op natuurlijke wijze kinderen Gods zijn, naar den geest; hetgeen spr. o.a. aantoonde uit Job 38. In de wetenschap dat de mensch in letterlijken zin uit God is geboren, ligt een aansporing om te streven den Vader in vele opzichten gelijk te worden, door het leven van Zijn wetten. Zij, die door goddelooze daden hun lichaam ontheiligen, zullen verwoest worden. Ten laatste maande spr. zijn gehoor aan om te handelen naar Christus' ge-

boden en niet naar de leerstellingen der menschen. In dat geval behoeft men zich na de opstanding niet te schamen en zal men gereinigd zijn door het bloed van Christus.

Ouderling Vuijk gevoelde zich gedrongen om naast den Hemelvader allen te danken die hadden medegewerkt tot het succes dezer Groningsche conferentie. Want genoten is er.

Ten besluite zong het Groningsche zangkoor het lied „Rejoice, the Lord is King!" (Verheugt u, de Heer is Koning!). Zuster K. Hoekstra sprak de dankbede, die in aller harte leefde, uit.

Den volgenden Maandag gaven de Groningsche Bijenkorfmeisjes een welgeslaagden programma-avond.

ALGEMEENE VASTENDAGLES VOOR DE ZONDAGSSCHOLEN.

2 Juni 1929.

Onderwerp: Ware Rijkdommen.

Tekst: Leer en Verbonden, afd. 38 : 39, 40, 41, 42. Mattheüs 6 : 19-24.

1. Omschrijving van Rijkdommen.
   „Datgene wat iemand rijk maakt".
   „Datgene wat als rijk, weelderig of kostbaar voorkomt", enz.
2. De Rijkdommen die God zou willen geven.
   a. Rijkdommen der aarde.
   b. Rijkdommen der eeuwigheid.
3. Uitwerking der Aardsche Rijkdommen.
4. Uitwerking der Eeuwige Rijkdommen

Doel: „Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden." (Matth. 6).

Toepassing: Na de waarheden in deze les bestudeerd te hebben, moet gij eens nadenken wat de Heere bedoelt wanneer Hij zegt: „Geef Mij uw hart!"

Wanneer te eeniger tijd onze kerkelijke plichten en geldelijke aangelegenheden met elkaar in botsing komen, krijgen wij een goede gelegenheid om te weten waar ons hart eigenijk aan behoort.

ZENDINGSNIEUWS.

Afscheidsgroeten.

Terwijl wij de Rotterdamsche haven uitstevenden kwamen er vele gedachten bij ons op. Wij herinnerden ons de talrijke ervaringen die wij hadden meegemaakt, en de vele aangename uren die wij met de Hollandsche menschen hebben genoten, bij onzen arbeid als zendelingen. Als die dingen aan onzen geest voorbij togen, speet het ons werkelijk, dat wij meer en meer van uw land geschei-

den werden. Gaarne hadden wij meer van onzen tijd in dit deel van den wijngaard des Heeren besteed.

Wij waardeeren de vriendelijkheid en liefde, die gij ons bewezen hebt, en wij weten, dat de Heer u voor uw edele werken zal zegenen.

Wij bidden Hem u te sterken om getrouw te blijven tot het einde, daar zulks de oprechte wensch is van uw Broeders in het Evangelie:

JOHN HENRY DIJKSTRA.
FRANK E. MITCHELL.

Southampton, 19 April.

Ontslagen.

Eervol ontheven van zendingsverplichtingen in Nederland, met een woord van oprechte waardeering voor hetgeen zij hier hebben verricht, zijn de Ouderlingen: Adolphus Holm, laatstelijk president der gemeente te Den Helder; Merrill L. Peterson, die ten laatste als president der Schiedamsche gemeente optrad, en John F. Kikkert, die in de afgeloopen maanden de Dordrechtsche gemeente heeft geleid. Beide eerstgenoemden verlieten Holland op den 30en April j.l.; Ouderling Kikkert vertrok den 11en Mei vanuit Rotterdam naar zijn tehuis in Zion.

Verplaatst en benoemd.

De volgende verplaatsingen zijn geschied:

Ouderlingen: M. E. Carr van Delft naar Den Helder als gemeentepresident; G. J. van Alfen van Delft naar Amsterdam; E. F. Shipley van Alphen aan den Rijn naar IJmuiden; W. J. Koldewijn van Alphen aan den Rijn naar Arnhem; M. Ricks van Arnhem naar Almelo (O.); W. M. Cameron van Den Haag naar Den Helder.

Ouderling C. J. Dee, werkzaam te Amsterdam, is benoemd tot secretaris van het Amsterdamsche district.

Aangekomen.

Ouderling Blaine L. Baxter arriveerde op Zondag 12 Mei j.l. uit Salt Lake City te Rotterdam, teneinde hier in Nederland een zending te vervullen. Utrecht is hem als eerste arbeidsveld aangewezen.

Gedoopt in April.

In de maand April 1929 zijn in de Nederlandsche Zending 6 personen gedoopt, waarvan 3 in het Amsterdamsche, 2 in het Rotterdamsche en 1 in het Groningsche district woonachtig zijn.

DE GROOTSTE O. O. V.-CONFERENTIE.

De grootste O. O. V.-Conferentie, ooit in de Nederlandsche Zending gehouden, vindt plaats op 6, 7, 8 en 9 Juni e. k., te Rotterdam. De eindwedstrijden voor de districtswinnaars en -winnaressen, om het kampioenschap der Nederlandsche Zending, zullen dan tevens worden gehouden. Allerwege maakt men grondige voorbereidingen, opdat het uitgebreide programma tot in de kleinste onderdeelen in top-vorm moge slagen. De vergaderingen van Zondag 9 Juni vinden plaats in het Nutsgebouw.

Wij wekken alle leden op om zich voor deze Conferentie klaar te maken, en niet te verzuimen haar te bezoeken.